

подь дасть радість і потіху, щосьте заглянули до нас. Чекайте кликну на Романа.

Дідусь: Почекайте. Слухайте Микетею, а то Роман там жне?

Микетей: І Роман і Галя і старий війт, всі наші.

Дідусь: Видите Микетею, зіслав Бог нині велике жниво радости. Видите тоту дівчинку, то — Мартуся.

Микетей: (онімілий з дива, хвильку промовити не може, потім скидає капелюх і шепотом майже): Мати Пречиста! тепер позволь мені умерти вже; (йде до Мартусі, цілує її в голову і змішаний звертає ся до дідуса:) Що нам робити? Чи кликнути на Галю?

Дідусь: Кликнути можна. Но ви Микетею сховайтеся з дітьми ось тут, а вийдете, аж я вас закличу, бо велика радість моглаб Галі пошкодити, треба її підготувати до того. Но йдіть, а пильнуйте дітей ліпше, — як тоді. Ідіть діточки, то добрий чоловік, і моліться Богу, бо велика жде вас сьогодні радість.

Микетей: (кричить). Гей Романе, Галю, а ходіть живо тутки. Дідусь прийшли. А ходіть! (бере за руки Мартусю і Осипа і виходить. За сценою чути голоси): "дідусь! дідусь"! (і всі біжуть, і оточують дідуса).